

nen og de vesteuropæiske stater. Opretholdelse af denne balance gennem et forsvarspolitisk samarbejde i NATO udgør således for de vestlige lande en forsikringspolice mod en tilbagevenden til tidligere tiders sovjetiske udenrigspolitik, hvor militær styrke søgtes anvendt til politisk intimidering af de vestlige lande. Derudover er NATOs krisestyringsmuligheder vigtige i den nuværende situation, hvor Sovjetunionen udgør et sikkerhedsproblem først og fremmest som følge af den ustabilitet, der er forbundet med kernevåbenmagtens indre opløsning. Krisestyringsmulighederne og -instrumenterne omfatter blandt andet en overvågningskapacitet samt evne til hurtigt at kunne foretage politiske konsultationer med henblik på eventuelt at øge beredskabet og træffe øvrige nødvendige dispositioner.

I forbindelse med den stedfundne og forventede ændring i den europæiske balance til vestlig fordel er det væsentligt at sikre, at dette ikke fører til en følelse af usikkerhed i Sovjetunionen, som vil kunne give anledning til et nyt militært konkurrenceforhold mellem Øst og Vest. Dette indebærer, at de muligheder, der måtte være for at tydeliggøre alliancens udelukkende defensive karakter, fortsat må udnyttes. Aftalen om et loft over tyske styrker er ét vigtigt element i en sådan politik, og det samme er beslutningen fra London-topmødet i juli 1990 om at ville ændre NATOs strategi og styrkestruktur, om at ville indgå i forhandlinger om reduktion af de kortsækkende kernevåben i Europa (SNF) efter afslutningen af en CFE-aftale og endelig om at ville udvide samarbejdet med Sovjetunionen og de central- og østeuropæiske lande på en hel række felter.

Med de demokratiske revolutioner i Central- og Østeuropa er den sovjetiske dominans over dette område ophørt. Staterne er ikke mere på samme måde som tidligere sovjetisk indflydelsesområde. Disse staters sikkerhed er blevet et bredere anliggende. NATO er i den forbindelse en garanti imod, at enkelte vestlige lande træder ind i en »beskytterrolle« over for disse lande og søger at udnytte denne til hegemoniale formål.

Opretholdelse af en balance mellem NATO-landene

Som nævnt har NATO sammen med EF skabt en ramme, hvor Tyskland er blevet knyt-

tet tæt til et vestligt samarbejde, som synes at ville udelukke tysk militær enegang. Det forenede Tysklands NATO-medlemskab er derfor vigtigt for ikke at ændre ved dette forhold. Men samtidig kan der være grund til at påpege, at NATO også kan være en garanti imod, at andre vesteuropæiske stormagter begynder at føre en politik, der bevidst tager sigte på at isolere Tyskland, f.eks. ved at indgå separataftaler med hinanden eller med magter uden for NATO-kredsen.

Videreførelse af den militære integration i NATO fastholder for de allierede i NATO og Tysklands øvrige naboer garantien for, at Tyskland ikke vil udgøre en militær trussel mod dem eller andre i fremtiden. Ved f.eks. at lægge vægten på multinationale, højmobile enheder stationeret ikke kun i Tyskland, men også i andre NATO-lande, således som det er foreslået i deklARATIONEN fra London-topmødet, vil dette samtidig kunne ske, uden at Tyskland kommer til at føle sig sat i en særposition. Uproblematisk er dette koncept imidlertid ikke, idet det rejser vanskelige spørgsmål både om kommandoforhold og om mulig stationering af sådanne styrker i lande, der ikke tidligere har haft fremmede styrker på deres territorium. Et stationeringsproblem kan også vise sig med hensyn til de amerikanske kernevåben i Europa, hvis disse, eventuelt i forbindelse med forventede kommende SNF-forhandlinger, trækkes tilbage fra Tyskland.

Opretholdelse af en sammenkædning af USAs og Vesteuropas sikkerhed

Gennem NATO er der skabt en tæt sammenkædning af USAs og Vesteuropas sikkerhed. Den amerikanske kernevåbengaranti og USAs konventionelle styrker i Europa vil også i en overskuelig fremtid være en vigtig del af Vesteuropas forsvar.

Uden tilstedeværelsen af amerikanske kernevåben i Europa kunne det blive et problem, at kun Frankrig og Storbritannien besidder og har råderet over kernevåben. Samtidig er den fortsatte eksistens af europæiske kernevåben vigtig, dels fordi de bidrager til at holde europæernes fordring på den amerikanske kernevåbengaranti på et politisk acceptabelt niveau, dels fordi Europa i en situation med tendens til spredning af kernevåben og andre masseødelæggelsesvåben i Mellemøsten og Asien vil væ-